

KARA MASKE

HAFTALIK — MECMUA

SAYI
10

Kızıl Maske

Maskeli Firvri

40

ARKASI VAR...

Ama

Kadın taharri memur ile çalışmak ötedenberi hoşuma gitmiyen bir şeydir ama şunu itiraf etmeli ki bazan hakikaten çok faydalı oluyorlar. Bilhas- sa herhangi bir hapishaneden kadın suçlulardan birini alıp başka bir şehre götürmek gibi işlerde, bize yaptıkları yardımın inkâr etmek haksızlık olur. Bunun içindir ki Miss Morissi'yi almak üzere Newyork hapishanelerinden birine gideceğimi öğrendiğim zaman, derhal şefime müracaat ederek bana bir kadın arkadaş vermesini rica ettim. Şef ricamı kabul etti ve yanıma bizim memurlar arasında en ağırbaşlısı olan Mrs Akselsonu verdi.

Miss Morrisinin dosyasıyla, fevkalâde güzel bir genç kız olduğu yazılıydı. Bu kaydın konulduğuna göre hapisaneden alacağımız suçlu hakikaten çok güzel olmalıydı. Çantamdan Miss Morissi'nin resmini çıkararak uzun uzun baktım. Bu küçük, vesikalık resimler- den biriydi. Hapisanede almıştı. Bununla beraber, genç kızın güzelliği hemen göze çarpıyordu. Ben o resme bakar- ken, kompartımanda, tam karşımda oturan Mrs. Akselson, okuduğu kitabı bırakarak:

— Ben de bakabilir miyim? diye rica etti.

Gözlüklerini çıkardı ve resme dikkatle baktıktan sonra bana iade etti. Tek bir kelime söylemeden, kitabımı tekrar eline aldı ve okumağa daldı.

Mrs. Akselson'u hepimiz severdik. Elli yaşlarındaydı. Yakında tekaüt olacak, aramız- dan çekilip gidecekti. İçimizde onun iyiliğini görmemiş tek kimse yoktu. Daima, herkese yardım etmeğe hazırdı. Bundan başka "iş" ne kadar güç

ne kadar yorucu olursa olsun, asla şikâyet etmez, beraber çalıştığı arkadaşlara asla yük olmazdı. Yirmi senedir polisteydi. Kimsesi yoktu, yalnız oturuyordu. Ailesi, çocukları, hep bizlerdik.

Yolculuğumuz rahat ve hâdisesiz geçti. Newyorka geldiğimiz zaman kendimi o kadar dinlenmiş, o kadar zinde hissediyordum ki, gayriihtiyari: "Bir fırsat çıksa da, şehri gezebilsem" diyordum. Bunun imkânsız bir şey olduğunu biliyordum. Zira Mrs Akselson çok vazifeshinas bir kadındı. Hasta da olsa, rahatsızlığını ayakta geçirir, zamanını boş geçirmeden, yapılacak işi bir an evvel yapardı. Binaenaleyh öyle, pek etrafa bakınmadan, doğru, Newyork hapisanesine gittik.

Miss Morrissi'yi karşımıza çıkardıkları zaman hakikaten şaşırdık. Yirmi dört yaşlarında kumral, koyu mavi gözlü, kıvrık kirpikli güzel, fevkalâde güzel bir kızdı. Mrs Akselson bir bana, bir genç kıza baktı. Sonra alaylı alaylı gülümsiyerek:

— Eh, şimdi yola! deli.

Trende durup Miss Morrissi'ye bakıyor, bu masum bakışlı, genç kızın hırsızlarla elbirliği ettiğine bir türlü inanamıyordum. Dosyayı bir daha gözden geçirdim. Evet, Miss Morissi City bankasını soyan hırsız çetesindeydi. Arkadaşları bankayı basıp iki yüz bin dolar almış, genç kız bir erkek gibi, elinde tabanca, onlara yardım etmiş, sonra bindikleri otomobilin direksiyonuna geçerek, arabayı son hızla sürmüş, böylece kaçmalarını da temin etmişti.

Vazife icabı, genç kızla hemen hiç konuşmadım. Yemek vakti gelince hep beraber yemek salonuna geçtik. Genç kızın uysal bir şey olduğunu gördüğüm için, onu Mrs Ak-

selsonla bırakıp sigara içmek ve bir parti olsun bilârd oynamak için oyun salonuna geçtim. Orada arkadaşlarla karşılaştım. Oturup gevezelik ettik. Böylece, farkında olmadan, bir iki saat geçti. Bir ara, garsonlardan biri yanıma yaklaşarak:

— Mrs Akselson sizi çağırıyor efendim, dedi.

Arkadaşlardan müsaade istiyerek yemek salonuna geçtim ve içeri girer girmez.. donna kaldım. Mrs Akselson, biraz evvel oturduğumuz masada tek başınaydı. Sapsarı olmuş, gözleri büyümüştü.

— Kız nerede? diye bağırdım.

Cevap vermeden, başını önüne eğdi. Deli gibi oldum.

— Söyleyin, nereye gitti?

— İndi.

— İndi mi?

— Evet, iki istasyon evvel indi.

— Aman, deli mi oldunuz Mrs Akselson? Bu işi nasıl yaptınız?

Mrs Akselson cevap vermiyordu. Ne yapacağımı şaşırdım:

— Bunu neden yaptınız? nasıl yaptınız?

deyip duruyordum. Şimdi ne olacak? Şefe ne diyeceğiz?

Kadın nihayet başını kallırdı; alçak sesle:

— Siz, bir anne kalbi nedir, bilir misiniz? dedi..

Ne diyordu? deli mi olmuştu? Yirmi senedir tek başına yaşayan, kimsesiz bir kadın olarak tamamen Mrs Akselson annelikten, anne "kalbi"nden bahsediyordu. İşin teferruatına girişmeden:

— Siz burada oturun, ben şefe ve bundan sonraki istasyonlara telgraf çekeyim, dedim.

Şeften allığım cevap, bizi nasıl karşılayacağını gayet iyi belli ediyordu: "Sizi bekliyo-

(Devamı karşıkı sayfada)

rum!" İstasyonlardan da tarif ettiğim tipte bir kadının görülmediği bildirildi.

Sinirli sinirli, salona döndüm ve orada ikinci bir darbeyle karşılaştım: Salonda kimse yoktu. Biraz evvel, Mrs Akselson'un oturduğu yerde, masanın üzerinde, bir kâğıt vardı: "Beni affedin. Sizi müşkül mevkide bıraktığımı biliyorum. Her şeyi mektupla izah edeceğim" Hırsımdan kâğıdı paramparça ederek, pencereden dışarı fırlattım ve şefe bir telgraf daha çektim. Bu seferki cevap daha mânâlıydı: "Burada görüşürüz."

Sanfransisko istasyonu hıncahınç doluydu. Herkes iki kişiyi birden kaçırarak polis memurunu görmek istiyordu. Fotoğrafçılar, gazeteciler, etrafımı sardılar. Güç belâ, aralarından geçerek, kendimi ilk rastladığım taksiye attım ve şefle "görüşmek" üzere, merkez binasına gittim.

Mrs Akselson'un mektubunu iki gün sonra aldım: "Polise bir tek gaye ile girmiştim. diyordu. Ne pahasına olursa olsun kızımı bulmak istiyordum. Kocam, Peter Akselson fena bir adamdı, bir takım gizli işlerle uğraşıyordu. Bunu evlendikten ancak iki sene sonra anladım. Küçük bir kızımız vardı. Onu çok seviyordum. Her şeye rağmen, kocamı yola getireceğimi zannediyor, çocuğu babasız bırakmak istemiyordum. Ayrılmama tek sebep buydu. Bir sabah ben evde yokken kocam evde kıymetli olan ne varsa hepsini almış küçük kızımızı da beraberine alarak çekip gitmişti. Tanınmış hırsızlarla elbirliği ettiğini duydum ve o zaman polise müracaat ederek iş istedim. Zira başka türlü izini bulmama imkân yoktu.

"Bugün, yirmi iki sene sonra, kızım ile karşılaştım. Bunun ne demek olduğunu her halde anlarsınız. Kızımın City-

Bank hırsızlığı ile bir alâkası yok. Yalnız bunu ispat etmek için bir adamı bulması lâzım-mış. Şimdi kimiz de o adamı arıyoruz. O bulunursa, kızım ithamdan kurtulacak.

Beni affedin efendim. Sizi ne müşkül bir duruma soktuğumu biliyorum. O adamı bulur bulmaz, size bildireceğim.

M. S. Akselson"

Yirmi senedir beraber çalıştığımız Mrs Akselsonun böyle bir hata işlemesi canımı sıkıyor değildi, mektubunu okuyunca, onu, içimden affeder, gibi oldum. Ne de olsa, kadın ve anneydi.

Aradan iki ay geçti. Ne şefim, ne de arkadaşlarım o hâ-

diseyi bir türlü unutmuyor, bana "Kahraman!" gibi alaylı hitaplarda bulunuyorlardı.

Mrs Akselsonun mektubundan kimseye bahsetmedim.

Bir sabah, dairedet otururken telefon çaldı. Kulaklığı alırmaz Mrs Akselsonun sesini tanıdım. çağırarak, ona olan öfkemi söyleyecektim fakat kadıncağız:

— Bana kızmayın efendim, dedi. Ne halde olduğumu bilseniz kızmazsınız.

— Ne oldu?

— Telefonda anlatamam. Sizi saat altıda S... sokağının başında, köşedeki kitapçının önünde bekliyorum. Fakat söz verin, yalnız geleceksiniz.

O akşam, karşılaştığımız zaman, küçük loş, bir yatakhaneye girdik ve Mrs Akselson başından geçenleri birer birer anlattı. Günlerce, o adamı arayıp durmuşlar, nihayet, kızının samimi bir dostu sayesinde bulmuşlar. Kız adamı masumiyetini isbat etmek için doğruyu söylemeğe ikna etmeğe çalışmış. Adam razı olur gibi görünmüş ama.. bir takım şeylere karşılık olarak. Böylece, Elsa Morrissi, eşyaları ve annesiyle beraber adamın oturduğu otele taşınmış. İki aydır oradaymışlar. Mrs Akselson da iki aydır adamın verdiği parayla geçiniyormuş. Şimdi adam artık doğruyu söylemeğe razı görünüyormuş.

Mrs Akselson bunları anlatırken, benden bir söz, bir hareket bekliyor gibi gözlerimin içine bakıyordu.

— Tabii, dedi. Kolay değil. Freddy (adamın adı buydu) kızımın yerine hapse girecek.

Susmuştu. Nihayet:

— Mrs Akselson, dedim. Siz kızınızın anlattıklarına inanıyor musunuz?

— Şimdiye kadar inanmıyordum. Şimdi bilmiyorum. Sizi bunun için çağırdım. Oteldeki odaları benimkinin yanındadır. Oraya bir mikrofona tertibatı, koyduramaz mısınız?

Bunu güçlükle söyleyebildiği belliydi.

— Koydurabilirim tabii, ama benden ne istediğinizi biliyor musunuz Mrs Akselson? Nasıl bir şeyi göze aldığınızı düşündükçe ben bile tereddüt ediyorum.

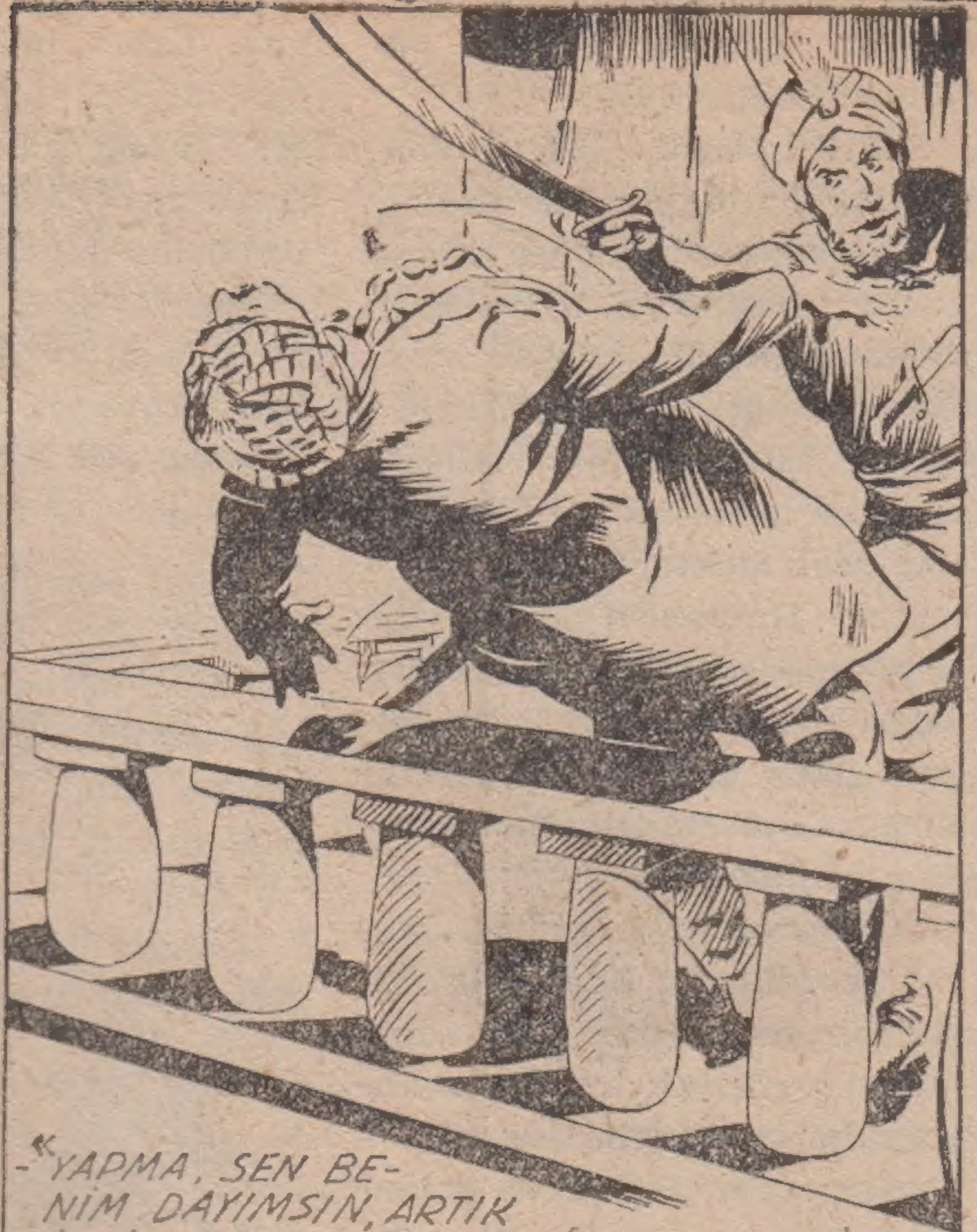
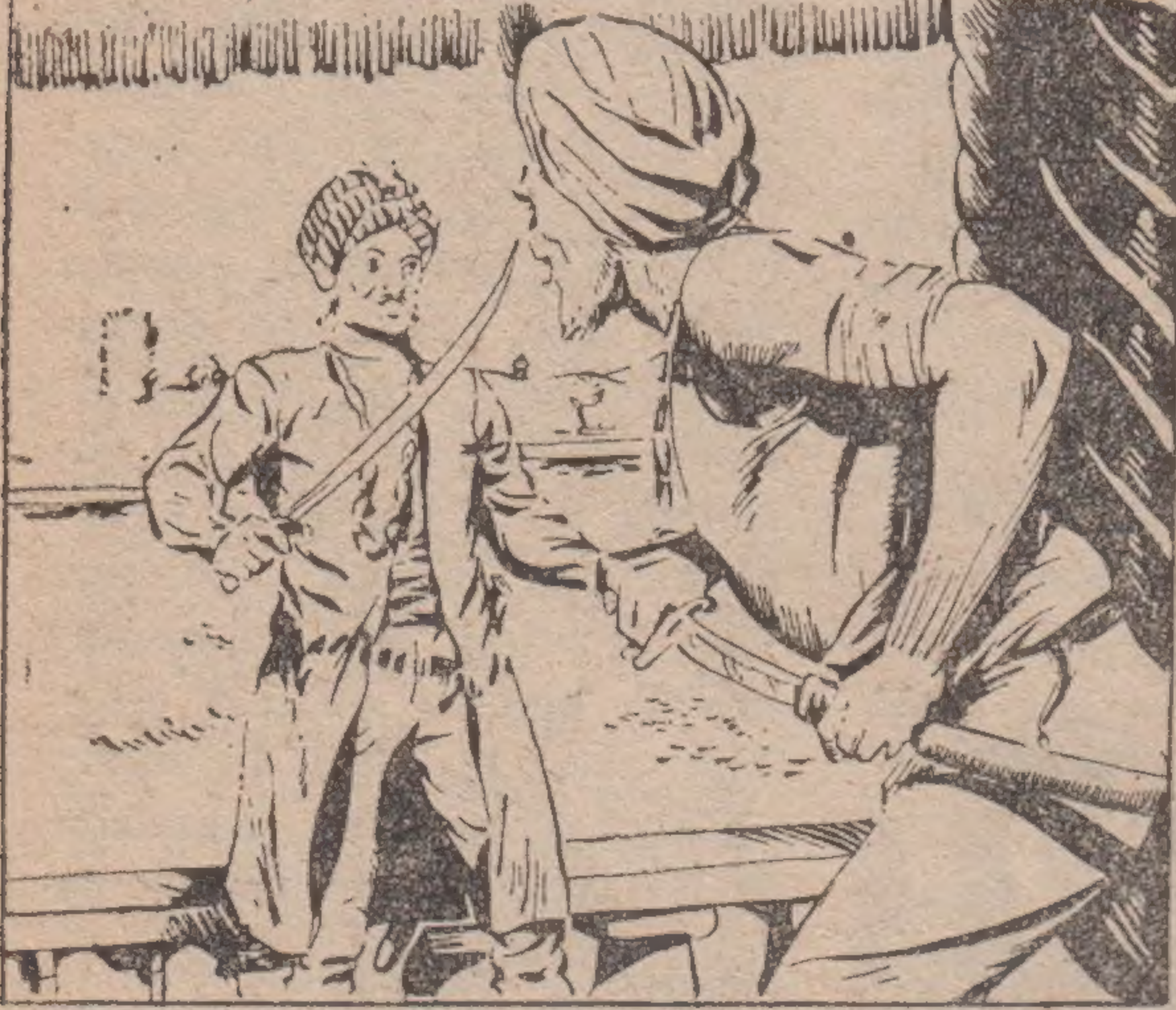
Kadın başını önüne eğdi:

(Devamı 9 uncu sayfada)

avcı BAY TEKİN

RACA SERDAR KARŞISINDA MİHRACEYİ GÖRÜNCE ŞAŞKINLIĞINI SAKLIYAMIYOR:

“ÖLDÜĞÜNÜZÜ SÖYLEMİŞLERDİ”
MİHRACE DERHAL KILICINA SARILIR.
“BENİ ÖLDÜRMEĞE MUVAFFAK OLAMADILAR, KATİL, KENDİNİ KORU! SENİ TİMSAHLARA YEM YAPMIYACAĞIM, KILICIMLA ÖLDÜRECEĞİM.”

“YAPMA, SEN BENİM DAYIM SIN, ARTIK İHTİYARLADIN... YAPMA...”

MİHRACE GÜLEREK SERDAR'IN CÜMLESİNİ TAMAMLAR... -“EVET İHTİYARIM FAKAT SENDEN İYİ KILIŞ KULLANIRIM!...”

MİHRACE YEGENİNDEN İNTİKAM ALIP BABU GUMÇİ'YE YAKLAŞIR. GUMÇİ KARŞISINDA BİR HAYALET VARMIŞ GİBİ DELİCE KAÇMAĞA KOYULUR VE... TİMSAHLARA YEM OLUR.

MİHRACE GUMÇİNİN ÖLÜMÜNE HİÇ ALDIRMAZ VE ADAMLARINA ŞU EMRİ VERİR: -“BAY CİM'İ ODAMA GETİRİN!”

Teftaya

ODADAKİ KARAR!?

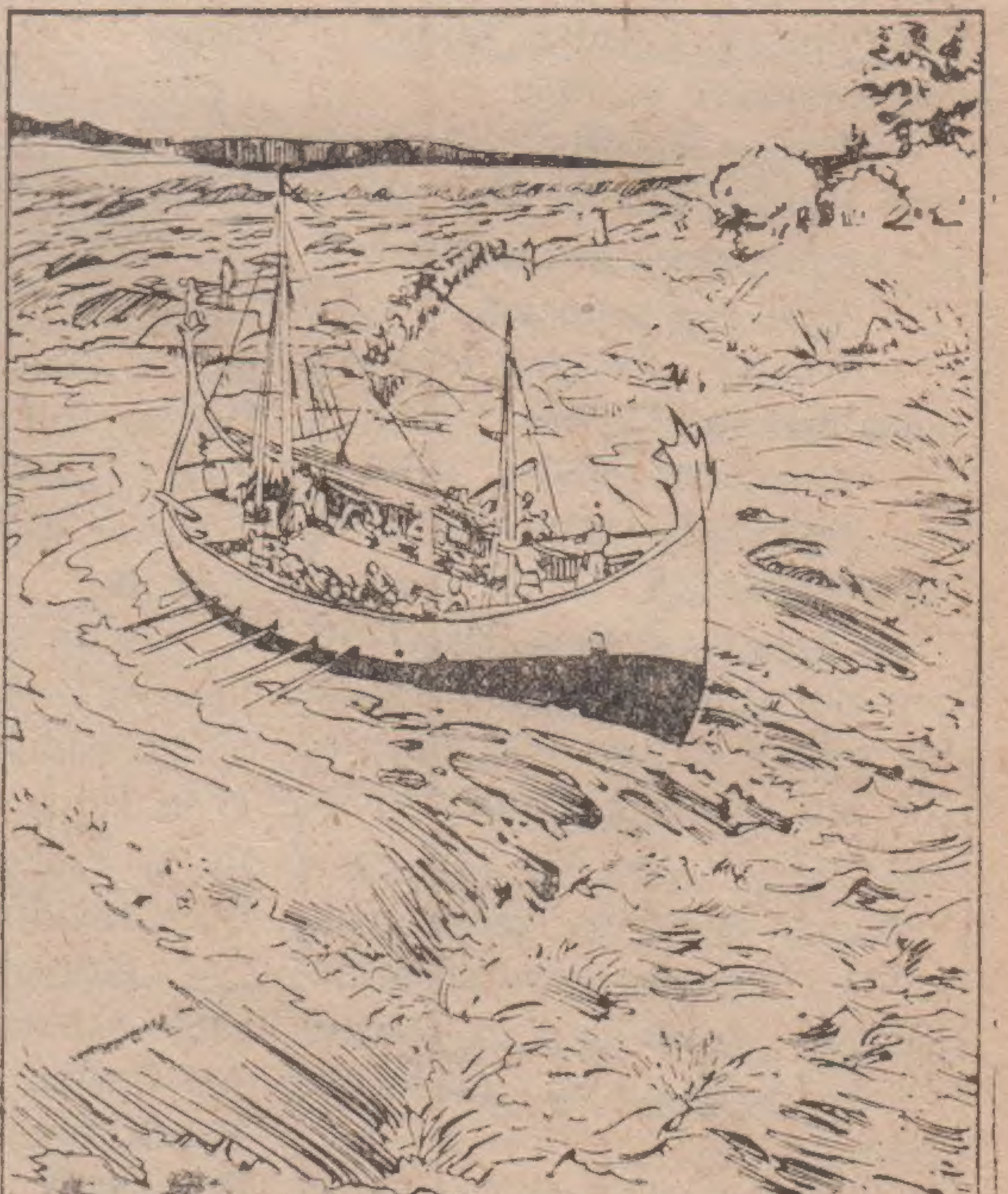
ULFRUN İSTEGİNİ ELDE ETMEK İÇİN CEBİR KULLANMIYA ALIŞMIŞTIR. AÇLIKTAN ÖLECEK HALDE BULUNAN ADAMLARINI DOYURMAK İÇİN BİR KIZIL DERİLİ KÖYÜNE SALDIRMIŞTIR. BUNUN ÜZERİNE ETRAFA HABERCİLER YAYI.

LARAK DİĞER KÖYLERE AMANSIZ BİR DÜŞMANIN GELMEKTE OLDUĞUNU HABER VERİRLER. KARAYA YANAŞTIKLARI HER YERDE MUKAVEMETLE KARŞILAŞIRLAR. BİR ÇOK KÖYLER BOŞALTILMIŞTIR. GECE GÜNDÜZ DEVAM EDEN DAVULLARIN SESİ AV HAYVANLARINI ORMANIN EN KUYTU KÖŞELERİNE KA-

ÇIRIR. GEMİDE AÇLIK HÜKÜM SÜRMEĞE BAŞLAR. ARSLAN PRENS, HİÇ SINIRLENMEDEN KIZIL DERİLİLERLE KONUŞUP İTİMAHLARINI KAZANIR VE KÖTÜ DÜŞMANLARINDAN ONLARI KURTARMAĞI VAAD EDER.

ULFRUN'UN BİN GÜÇLÜKLE GEÇEBİLDİĞİ LACHİNE AKINTISINDA, ARSLAN PRENS KIZIL DERİLİLERDEN BÜYÜK YARDIM GÖRÜR.

MERDİVENDEKİ ADAM

— 10 —

Bunun üzerine Dione koca - sına baktı. Court Melady bir an düşündükten sonra:

— Mr Melady'nin, odasında doktor Harriganın almak iste - diği bir şey bulunduğuna göre amcamın doktorla beraber yu - kariya çıkmak istemesi pek tabii bir şeydir.

— Ne demek istediğinizi an - lamıyorum, dedim.

Court Melady tabakasından bir sigara çıkardı, fakat iç - mekten vazgeçti. Dione:

— Court dedi. Miss Keate'a sorsana, belki babamın onu ne - reye koyduğunu biliyordur.

Genç adam karısına canı sı - kılmış bir tavırla baktıktan sonra:

— Karım, amcamın enfiye kutusundan bahsediyor. Hani sizi almağa göndermişti ya.. Kutu amcam ortadan kaybol - duğundanberi yokoldu.

— Enfiye kutusu mu? de - dim. Hani o Çin işi mini mini kutu mu demek istiyorsunuz?

— Evet.

— Doktor Harrigan onu ni - çin almak istesin?

— Garip ama öyle. Dokto - run kutuyu ele geçirmek iste - diğine eminiz.

— Saçma, dedim. Hiç öyle şey olur mu? Bir insan küçük bir enfiye kutusu için cânı o - lur mu kuzum? Buna imkân var mı?

Court Melady omuzlarını silktili ve masaya yaklaşarak, aradaki bardaklardan birine sürahidenden buzlu su doldurdu. Dione:

— O barlağı alma Court! de - di. O bardak kullanıldı. Başka bir bardak al!

Court Melady karısına hay -

retle, fakat neden nt demek istediğini anlıyormuş gibi bak - tı. Sonra başını sallıyarak ba - na: "Karımın aklına bazan acayip şeyler gelir" diyerek, başka bir bardak doldurdu.

— Yani sizce Mr Melady dok - törün enfiye kutusunu çalmı - yacağına emin olmak ve ona fırsat vermemek için yukarı çıkmayı kabul etti, öyle mi? diye sordum. Court:

— Evet, dedi. Amcamın ne pahasına olursa olsun, doktor Harriganı kutunun bulunduğu yerden uzaklaştırmak istediği - ni zannediyorum. Zaten kutu - nun kaybolması da bu tahmi - nimin doğru olduğunu gösteri - yor.

— Bu kutunun kıymeti o ka - dar büyük müydü? dedim ve onu Nancy'ye gösterdiğim za - man, arkadaşımızın kutuya hayran hayran baktığını hatırladım.

Court Melady karısına mana - lı mânalı baktı, sonra lâkayit bir tavır takınarak:

— Kutunun kendisi pek o kadar kıymetli değildi amma, birçok kimseler ve bu arada Doktor Harrigan onu ele geçir - mek istiyorlardı.

Dione Melady yatağında doğ - rularak:

— Miss Sarah, dedi, babamın kutuyu nereye sakladığını bili - yor musunuz?

O kadar reyecanlı bir hali var - dı ki hayret etmekten kendi - mi a'lamadım.

— Babanız saat dokuzda uyu - duğu zaman onu elinde tutuyor - du, dedim. Saat dokuzda ışığı söndürdüm ve saat on ikiye ka - dar odada bulunduğum halde babanız uyanır korkusuyla elek - triği bir daha yakmadım. Son - ra yemekhaneye indim.

Court Melady birden bahsi de - ğiştirerek:

— Doktor Harrigan'ın firini birden değiştirerek amcamı bu gece ameliyat etmeğe kalkma - sı garibinize gitmedi mi, Miss Keate? diye sordu.

— Sadece hayret ettim, de - dim. Maamafih bu ameliyatı na - sıl o yapacak değil miydi?

— Belki, Mr Melady'nin duru - mu ağırlaştı da hemen ameli - yat etmek lâzım geldi " diye düşünmüştüm. Dione ısrarla:

— Babamın kutuyu nereye sakladığını bilmiyor musunuz? diye sordu.

— Hayır efendim, dedim. Dione inanmıyormuş gibi yüzü - me baktı, sonra kocasına:

— Her tarafı iyice aradığına emin misin? diye sordu.

Court canı sıkılmış bir tavırla:

— Evet, dedi. kutunun amca - mın odasında olmadığı muhak - kak.

— İyi amma onu mutlaka bulmalı Court, mutlaka: Ba - bam ona o kadar ehemmiyet veriyordu ki...

Dione'un fazla heyecanlan - dığını görerek:

— Uyusanız iyi olur, dedim. Kendinizi üzmeyin, her şey dü - zelir inşallah.

Bu sırada kapı açıldı, eşikte Ellen görüldü. Şaşkın bir hali vardı.

— Ne var Ellen? dedim.

— Dr Kunce sizi çağırıyor efendim.

— Pekalâ şimdi geliyorum. Ellen mütecessiz bir tavırla et - rafi gözden geçirdi, sonra çe - kilip gitti. Dione'a doğru döne - rek:

— Uyumaya çalışın dedim ve Court Melady'yi hafif bir baş - işaretile selâmlıyarak dışarı çıktım.

(Devamı - karşıki sayfada)

Loş koridorda kimse yoktu. Birdenbire ürperdimölümün ne fesini duymuştum sanki. Adeta koşarak fiş odasına gittim.

IV

İçerde, Dr Kunce ile Komiser muavini Lamb oturuyorlardı. Yeşil lâmbanın solgun ışığı du varlarda garip akisler bırakıyordu. Dalmış konuşuyorlardı. İçeri girerken gayriihtiyari arkama baktım; asansörün önünde bir adam yere eğilmiş kanları siliyordu. Bu adam Teuberdidi. İkide birde öksürüyordu. Bu işin hiç hoşuna gitmediği belliydi.

Doktor Kunce aransöre baktığını görünce:

— Asansör neden karanlık-mış, biliyor musunuz Miss Keate? dedi. Ampulünü hafifçe çevirmişler de ondan. Yoksa lâmbasında bozukluk yok.

Sonra Mr Lamb'a doğru dönerek:

— Bunu biliyor muydunuz? diye sordu.

Komiser muavini soğuk bir tavırla:

— Evet, dedi farkına var-mıştım. Miss Keate, size bazı sualler sormak istiyorum, lütfen oturun.

İtaat ettim. Mr Lamb bir an saçlarına dikkatle baktı ve:

— Saçlarınızın rengine diyecek yok doğrusu, dedi.

Saçlarımın rengile bu facia arasında ne gibi bir münasebet olabilirdi? Lâübalilikten hiç hoşlanmadığım için komiser muavinine ters ters baktım. Kızdığımı anlıyan Dr. Kunce:

— Sinirlenmeyin Miss Keate, dedi. Mr Lambın bunu sormakta hususî maksadı yok. Sadece hastanede bulunan bayanların saçlarının rengini tesbit etmesi lâzımgeldi herhalde.

Komiser muavini:

— Oturun Miss Keate, dedi. Gayet soğuk bir tavırla:

— Mr Melady'yi bulabildiniz

(Baş tarafı 5 inci sayfada)
— Ziyarı yok. hakikati öğrenmek istiyorum.

* * *

Odada üç kişi oturuyorduk. Kulaklıkları takmış bekliyorduk. Biraz sonra yandaki odadan sesler duyulacak, hakikat belli olacaktı. Mrs Akselsona baktım, bembeyazdı. Saat dokuz buçuğu vurdu. İçerde, kapı açıldı. Sonra bir erkek sesi;
— Ona hayatının sonuna kadar bakamam ya, dedi.

Elsanın sesi-

— İyi ama, o benim annem. şekerim! diye karşılık verdi. Onu sokağa atamam ya..

— Annenmiş bana ne? Onu buraya çağıran ben değilim ki.

— Ama Fieddy..

— Rica ederim, itiraz etme. Zaten senin masallarına hep inanacak mı sanıyorsun? Er geç anlıyacak. O zaman..

— Sen annemi bilmezsin Freddy. O benim her sözüme inanır. Emin ol bu böyle. Zaten fazla bir para sarfetmiyorsun ki. Hatırım için, ona birkaç ay daha bakmaz mısın?

— Kuzum, doğru söyle al'ah aşkına, senin City Bank başkını ile bir alâkan olmadığına inanıyor mu?

— Tabii. Senin beni temize çıkaracağını, benim seninle bunun için yaşamağa razı olduğumu zannediyor.

— Ammada polismiş!

— Annem olduğunu unutma Freddy.

mi? diye sordum.

Komiser muavini:

— Hayır, dedi. Hastanede olmadığı muhakkak. Her tarafı arattım. Şu anda hastanede bir yabancının bulunmadığına eminim. Adamlarıma itimadım vardır. (Arkası var)

— Annen, mannen, ben bil-mem. Ya ben, ya o, anladın mı? Allah bilir, bir gün işi anlarsa ne yaparız sonra? Bu sefer yalnız sen değil, ben de hapse girerim, asıl işi yapan ikimiz çünkü..

Mrs Akselson ağır bir hareketle kulaklıkları çekerek masanın üzerine koydu.

— Yakalayın!

Diye mırıldandı. Ben şefin yanına gidiyorum.

Elsa Morissi beş sene, Freddy de yedi sene ağır hapse mahkûm oldular. Bütün gazeteler, annelik duygusunu vazifesine feda eden vazifesever polis memuru Mrs Akselsondan uzun uzun bahsettiler.

Bana ve odaya mikrofona ter-tibatını koyan John'a gelince, sustuk ve Mrs Akselsonun sırtından kimseye bahsetmedik.

Nakleden: S. S.

K a r a M A S K E

Pazartesi günleri çıkar
haftalık mecmua

Sahibi ve yazı işlerini fiilen
idare Eden.

Yazı İşleri Müdürü
H A M İ D Ş E N D Ü R
Yazı ve Teknik Sekreter
Karlotti Pietro

Basıldığı yer:

Kapak: Alâeddin Kral Mat.
İç baskı ve dizgi: **VAKİT**
Basımevi

Adres: Vakıf Yurdu kat II
Posta kutusu: 448

ABONE ŞARTLARI
Yıllık 780, altı aylık 390 Kırş.
Sayısı: 15 Kuruş
Yıl: 1 — Cilt: 1 — Sayı: 10
29 ARALIK 1947

RADYOLU POLİSLER

10

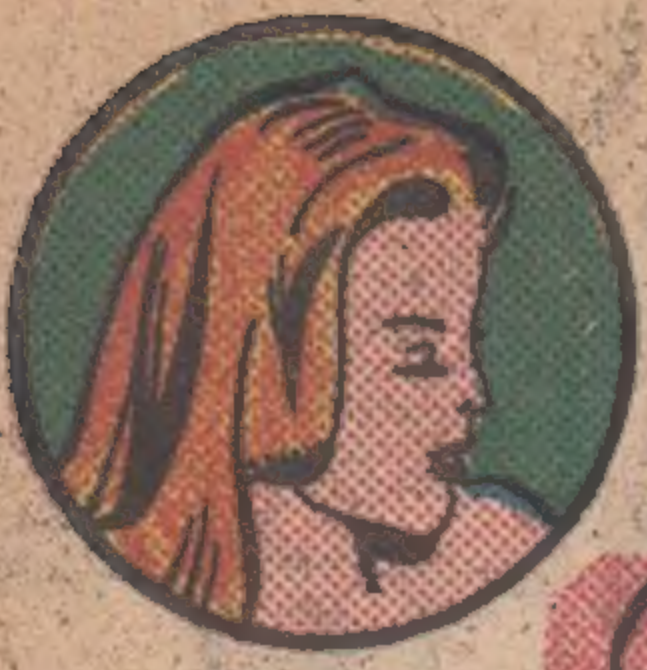

ARKASI VAR.

Mandrake ①

ARKASI VAR...

10

BAY TEKİN

10

Acaip Mahlûklar Diyarında

ALA, ALAYCI BİR TAVIRLA: - "ARION USTA BİR KUŞÇUDUR, SENİN BAY TEKİN ARTIK KENDİNİ ÖLMÜŞ BİLSİN!" DALE BU SÖZLERE İÇERLER: "BAY TEKİNİ YENE BİLMEK KİMSEYE NASİP OLMAMIŞTIR!"

HER İKİSİ BİRDEN HÜCUMA KALKARLAR. BAY TEKİN BÜTÜN DİKKATİNİ SARFEDEREK BU TÜRLÜ SAVAŞIN İNCE TARAFLARINI ÖĞRENMEĞE ÇALIŞIR!

SON BİR DEFA OLARAK ARİON SERT BİR HÜCUMA GEÇER, MAKSADI BAY TEKİN'İN BİNDİĞİ KUŞU YARALAMAKTIR. FAKAT BAY TEKİN PAPAĞANIN SÖZLERİNİ HATIRLIYARAK KUŞUNU KORUMAĞA ÇALIŞIR...

TECRÜBE BÜYÜK ROL OYNAR! ARİON BAY TEKİN'İN BİNDİĞİ KUŞUN KANADINI YARALAMAĞA MUVAFAK OLMUŞTUR!

Naftalana

ÖLÜM ATLAYIŞI